

AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG 3179/2017. (VII. 14.) AB VÉGZÉSE

alkotmányjogi panasz visszautasításáról

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

v é g z é s t:

Az Alkotmánybíróság a szerencsejáték szervezéséről szóló 1991. évi XXXIV. törvény 26. § (3) bekezdése és 40/A. §-a, valamint a Kúria Kfv.V.35.737/2015/8. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

I n d o k o l á s

- [1] 1. Az indítványozók, egy gazdasági társaság (a továbbiakban: indítványozó I.) és egy másik gazdasági társaság (a továbbiakban: indítványozó II.) jogi képviselőjük (dr. Cserta Zoltán jogtanácsos, 1095 Budapest, Mester utca 54. III/5/a.) útján alkotmányjogi panasz indítványt terjesztettek elő az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLII. törvény (továbbiakban: Abtv.) 26. § (1) bekezdése és 27. §-a alapján, amelyben kérték a szerencsejáték szervezéséről szóló 1991. évi XXXIV. törvény (a továbbiakban: Szjtv.) 26. § (3) bekezdése és 40/A. §-a, valamint a Kúria Kfv.V.35.737/2015/8. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését.
- [2] 1.1. Az alkotmányjogi panasz alapjául szolgáló két – a bíróság által a közigazgatási határozatok bírósági felülvizsgálata iránt indított perben egyesített – ügyben a szerencsejáték szervezéssel és pénznyerő automaták működtetésével foglalkozó indítványozók (a közigazgatási per felperesei) kérelmet terjesztettek elő a Nemzeti Adó- és Vámhivatal (továbbiakban: NAV) Központi Hivatala Szerencsejáték Felügyeleti Főosztályánál az általuk üzemeltetett pénznyerő automaták igazgatási szolgáltatási díjának, valamint a 2012. IV. negyedévre befizetett százalékos és a 2012. október hónapra befizetett tételes játékadójának időarányos visszatérítése iránt, mivel az Szjtv.-t 2012. október 10-től módosító 2012. évi CXLIV. törvény (továbbiakban: Módtv.) megtiltotta a pénznyerő automaták kaszinón kívüli működtetését. Az indítványozók kérelmüket arra alapozták, hogy az engedéllyel rendelkező pénznyerő automatákra az igazgatási szolgáltatási díjakat a teljes engedélyezési időszakra, a játékadókat pedig a törvényi előírás szerint – negyedévente, illetve a tételes játékadót havonta – megfizették. Az indítványozók szerint az adó időarányosan visszajár, mint ahogy a 2012. októberében megszűnt engedélyre tekintettel a teljes évre megfizetett igazgatási szolgáltatási díj időarányos része is. A NAV Központi Hivatala Szerencsejáték Felügyeleti Főosztály – mindkét indítványozó esetében – az igazgatási szolgáltatási díj időarányos részének visszautalására irányuló kérelmet elutasította, míg a tételes játékadó visszatérítési kérelmet – hatáskör hiányában – áttette a NAV Fejér Megyei Igazgatóságához mint elsőfokú adóhatósághoz. Az elsőfokú adóhatóság levélben arról tájékoztatta az indítványozókat, hogy a 2012. IV. negyedévi százalékos játékadó összegét – önellenőrzési bevallás benyújtásával – helyesbíthetik és az esetlegesen keletkezett túlfizetést visszaigényelhetik. A tételes játékadó 2012. október hónapra befizetett időarányos részének – a két indítványozót illetően mindösszesen 1 400 000 Ft-nak – a visszatérítésére irányuló kérelmet azonban a hatóság elutasította. Az adóhatóság határozatát az Szjtv. 2012. október hó 9-ig hatályos 26. § (1) bekezdésére, 33. § (1) bekezdésére, és a 33. § (6) bekezdésének *aa*) és *b*) pontjaira alapította, miszerint a pénznyerő automata üzemeltető (szerencsejáték-szervező) az I. és II. kategóriájú játékteremben üzemelő pénznyerő automata esetén havonta, játékhelelyenként 500 000 Ft, az elektronikus kaszinóban üzemeltetett pénznyerő automata esetében 700 000 Ft tételes játékadó fizetésére köteles, amelyet minden megkezdett hónap után meg kell fizetni. A jogszabály alapján tehát az indítványozóknak a naptári hónap egészére és teljes mértékben meg kellett fizetniük a tételes adót, annak részbeni visszatérítésére jogszabályi lehetőség nem volt, és az adóhatóság részére a jogszabály mérlegelési lehetőséget sem biztosított – állapította meg az elsőfokú határozat. Az indítványozók fellebbezését követően a NAV illetékes regionális igazgatósága az elsőfokú határozatokat helyben hagyta. A másodfokú határozatokkal szemben az indítványozók jogszabálysértésre hivatkozással keresetlevelet terjesztettek elő, melyben kérték az alperesi határozatok megváltoztatását, az adó-visszatérítés jogalapjának megállapítását és az adóhatóság kötelezését a tételes játékadó időarányos részének a visszafizetésére.

- [3] 1.2. A Székesfehérvári Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság a pereket egyesítette, majd azokat egy eljárásban elbírálva, a 12.K.27.247/2014/12. sorszámú ítéletével a kereseteket elutasította. A bíróság ítéletében megállapította, hogy mivel az indítványozók 2012. október hó 1. és 9. napja között szerencsejáték-szervező tevékenységet folytattak és pénznyerő automatákat üzemeltettek, a tételes játékadót az Szjtv. 33. § (1) bekezdése alapján meg kellett fizetniük. A 2012. október 10. napján hatálybalépett Módtv. 8. §-a alapján az Szjtv. kiegészült a 40/A. §-sal, melynek (1) bekezdése szerint a pénznyerő automaták üzemeltetésére vonatkozó engedélyek a Módtv. hatálybalépését követő napon hatályukat veszítették, míg a (2) bekezdés egyértelmű rendelkezést tartalmazott arra nézve, hogy a Módtv. hatálybalépését megelőző időszakra vonatkozóan az adófizetési, bevallási és adatszolgáltatási kötelezettséget a törvénynek a Módtv. hatálybalépését megelőző napon hatályos rendelkezései szerint kell teljesíteni. A bíróság álláspontja szerint, tehát az alperesi határozatok jogszerűen döntöttek az indítványozók kérelmének elutasításáról, az időarányos visszatérítésnek ugyanis nem volt jogszabályi alapja, sőt az Szjtv.-nek a Módtv. által megállapított 40/A. § (2) bekezdése azzal kifejezetten ellentétes rendelkezést tartalmaz. A bíróság elutasította az indítványozóknak az eljárás felfüggesztésére és az Alkotmánybíróság eljárásának kezdeményezésére irányuló kérelmét arra hivatkozással, hogy jogalkotói mulasztásban megnyilvánuló alaptörvény-ellenesség megállapítása nem indítványozható az Alkotmánybíróságnál.
- [4] 1.3. A Kúria mint felülvizsgálati bíróság Kfv.V.35.737/2015/8. számú ítéletével a Székesfehérvári Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 12.K.27.247/2014/12. számú ítéletét hatályában fenntartotta. Ítéletének indokolásában megállapította, hogy az indítványozók felülvizsgálati kérelmükben a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (továbbiakban: Pp.) 272. § (2) bekezdése szerint nem jelöltek meg olyan Pp. szabályt, amit az elsőfokú bíróság megsértett volna. Megállapította továbbá, hogy az elsőfokú bíróság ítélete az érdemben felülvizsgálható körben megfelel a jogszabályoknak. Az Szjtv. 33. § (1) bekezdése ugyanis előírta, hogy a 26. § (1) bekezdése szerinti üzemeltetőknek havonta, játékhelyenként 500 000 Ft összegű tételes játékadót kell fizetnie, míg az Szjtv. 33. § (5) bekezdés *b)* pontja arról rendelkezett, hogy a pénznyerő automata után nem kell tételes játékadót fizetni akkor, ha a jogszabály szerinti üzemeltetés nem lehetséges. Ugyanakkor a Kúria ítélete szerint, mivel az indítványozók pénznyerő automatáit 2012. október 10. napjától kezdődően nem lehetett üzemeltetni, ezért a 2012. október hónapra eső tételes adófizetési kötelezettség – az e hónap első napján fennálló tények és jogszabályi rendelkezések alapján – fennállt és a jogszabály módosításától függetlenül bekövetkezett. Megjegyezte a Kúria azt is, hogy más adókkal szemben a tételes adó alapvető jellemzője, hogy az nem függ az adott tevékenység jövedelmezőségétől. Hivatkozott a felülvizsgálati ítélet indokolása az Szjtv. 40/A. § (1) és (2) bekezdéseire, amely rendelkezések értelmében a pénznyerő automaták játékkaszinón kívüli üzemeltetésének megszüntetése nem igényelt külön hatósági döntést és az adófizetési, bevallási és adatszolgáltatási kötelezettséget a 2012. október 9-ig hatályos rendelkezések szerint kellett teljesíteni. A Kúria a felülvizsgálati eljárás során nem adott helyt az indítványozók alkotmánybírósági eljárás kezdeményezésére vonatkozó kérelmének, figyelemmel arra, hogy az Alkotmánybíróság a 26/2013. (X. 4.) AB határozatban korábban már elutasította az Szjtv.-nek a felülvizsgálattal érintett ügyben is alkalmazott törvényhelyei alaptörvény-ellenességének megállapítására irányuló indítványokat. Végül a Kúria hangsúlyozta, hogy a felülvizsgálattal érintett ügyben a felek jogvitája nem polgári-, hanem adójogi jogviszonyból ered, a tárgya nem kártérítés, vagy kártalanítás, hanem tételes adó részleges visszafizetése iránti kérelem, tehát a kereseti és felülvizsgálati kérelmek alaposágát önmagában a C-98/14. számú ítéletre való hivatkozás – amely nem adóügyben hozott döntés – nem teremtheti meg. A Kúria ezért nem kezdeményezett előzetes döntéshozatali eljárást sem.
- [5] 2.1. Az indítványozók az Alaptörvény M) és O) cikkére, R) cikkének (1)–(3) bekezdéseire, XII. cikkének (1) bekezdésére, XIII. cikkére, XXIV. cikkének (2) bekezdésére, valamint XXX. cikkének (1) bekezdésére hivatkozva állították a Kúria ítéletének alaptörvény-ellenességét. Az Alaptörvény M) és O) cikkének sérelmét abban látják az indítványozók, hogy a bíróság jogértelmezése szerint akkor is fizetni kell a tételes adót, ha az adott vállalkozás nem végez tevékenységet, ráadásul a befizetett adó időarányos visszatérítésének lehetőségét is kizárta a bíróság. Az Alaptörvény R) és 28. cikke kapcsán kifejtették azt, hogy az államnak nem az volt a célja a szabályozással, hogy tevékenységgel nem fedezett összegeket (adót) tartson magánál, hanem az, hogy a szerencsejáték kedvezőtlen hatásait csökkentse, azonban a hatóságok és a bíróságok nem voltak erre – és így az indítványozók méltányos érdekeire – tekintettel a döntéshozatal során. Sérült az Alaptörvény XII. cikke is az indítványozók szerint azáltal, hogy a jogalkotó *ex lege* egyik napról a másikra betiltotta egy tevékenység végzését, így az indítványozóknak más tevékenységre kellett áttérnie, ami egyrészt időt vesz igénybe, másrészt ezen

időszak alatt az Alaptörvényből fakadó adókötelezettségüket sem tudták teljesíteni. Az indítványozók állították továbbá, hogy részben a tételes adó visszatérítésére vonatkozó szabályozás elmaradása, részben a bíróságok (és a hatóságok) jogértelmezése miatt sérült az Alaptörvény XIII. cikke szerinti tulajdonhoz való joguk. Egyrészt azáltal, hogy saját vagyonuk terhére olyan időszakokra kellett adót fizetniük, amelyre nézve az adó alapjául szolgáló tevékenységet a jogszabály tilalma okán már nem folytathatták, másrészt azért, mert a pénznyerő automaták értéküket veszítették. Az Alaptörvény XXIV. cikk (2) bekezdése az indítványozók szerint azért sérült, mert az adóhatóság – az Európa Tanács Miniszteri Bizottsága „Jó közigazgatás”-ról szóló ajánlásával szemben – az indítványozók mint ügyfelek méltányos érdekeit nem vette figyelembe azáltal, hogy tevékenységgel nem fedezett adót nem fizetett vissza számukra és ezt az értelmezést az ügyükben eljáró bíróságok is átvették. Állították az indítványozók az Alaptörvény XXX. cikk (1) bekezdésében foglaltak sérelmét arra hivatkozva, hogy mivel nem végezheték tovább a tevékenységüket, ezért a tiltást követően, bizonyos időtartamban nem tudtak eleget tenni a közös szükségletek kielégítésében való részvételre vonatkozó alaptörvényi kötelezettségüknek. Ugyanakkor azonban az adó időarányos visszatérítésének az elmaradása az indítványozók mint jogi személyek tulajdonosaitól mégis megkövetelte e közös szükségletek kielégítésében való részvételt. Hivatkoztak az indítványozók az Európai Unió Bíróságának 2015. június 11-én kelt C-98/14. számú ítéletére is, amely – az indítvány szerint – megállapította, hogy a tételes játékatadó mértékének előbb ötszörösére történt felemelése, majd ezt követően, 2012-ben a Módtv.-vel a pénznyerő automaták kaszinón kívüli működtetésének megtiltása – a kellő felkészülési idő és a kompenzáció hiánya miatt – az EUMSZ 56. cikkébe ütközik, továbbá a tulajdonhoz való jog sérelmét is megalapozza az olyan nemzeti hatáskörbe tartozó szabályozás, amely figyelmen kívül hagyja az Alapjogi Charta és az Alaptörvény szabályozását. Végül kezdeményezték az indítványozók, hogyha az Alkotmánybíróság nem ért egyet az indítványban szereplő jogértelmezésükkel, akkor állapítson meg mulasztást, mert a Módtv. nem szabályozta azt, hogy a betiltást követően milyen intézkedések szükségesek a befizetett adók, közterhek, igazgatási szolgáltatási díj időarányos visszatérítéséhez.

[6] 2.2. Az indítványozók az Alkotmánybíróság főtítkárának felhívására kiegészítették beadványukat és kérték, hogy az Alkotmánybíróság az Abtv. 26. § (1) bekezdése alapján is vizsgálja meg a panaszukat és semmisítse meg az ítéleteket, mert azok úgy születtek meg, hogy az eljárás során a Módtv. 5. és 8. §§-ai – azaz az Szjtv. 26. § (3) bekezdése és 40/A. §-a – alaptörvény-ellenességét nem vizsgálták, illetve az eljárás során a bíróságok az indítványozók kifejezett kérése ellenére sem fordultak az Alkotmánybírósághoz. Az indítványozók szerint az Szjtv. 26. § (3) bekezdése azért sérti az Alaptörvény M) cikk (1) bekezdésében foglalt vállalkozás szabadságát, mert megtiltotta a pénznyerő automaták kaszinón kívüli üzemeltetését és ezáltal a kizárólag erre a célra alapított és egyedül ezzel a tevékenységgel foglalkozó vállalkozásaik további működését lehetetlenné tette. Az indítványozói álláspont szerint az Alaptörvény O) cikkében foglalt kötelezettségeiket az Szjtv. 40/A. §-a terhesebbé tette számukra azzal, hogy úgy írt elő adófizetési kötelezettséget a vállalkozásaik számára, hogy egyidejűleg megtiltotta a kötelezettségeik alapjául szolgáló tevékenység végzését, és nem rendelkezett az adó visszafizetéséről. A XII. cikk (1) és (2) bekezdésében foglaltakat álláspontjuk szerint azzal sérti a szabályozás, hogy a magyar állam – az adó-visszatérítés lehetőségének szabályozása nélkül –, úgy írt elő adófizetési kötelezettséget, hogy a tevékenység megtiltásával munkanélkülivé tette az indítványozókat. Az Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdése szerinti tulajdonhoz való jog sérelmét egyrészt az okozta, ahogyan a bíróságok és a NAV a Módtv. 8. §-át alkalmazták – azaz nem tették lehetővé az indítványozók vállalkozásaival való elszámolást –, másrészt az, hogy a Módtv. nem rendelkezett az adófizetés kérdéséről egy olyan helyzetben, amikor kifejezett jogszabályi rendelkezés megtiltotta az adóalapot képező jövedelem megszerzését. Végül hivatkoztak az indítványozók az Alaptörvény XXX. cikkének (1) bekezdésére is, amelyet a bíróságok ítéletei azzal sértettek, hogy az Szjtv. 26. §-át és a 40/A. §-át alkalmazták az eljárásokban és ezzel aránytalanul súlyosra növelték az indítványozók teherbíró képességét mint alapkötelezettséget.

[7] 3. Az Abtv. 56. § (1) bekezdésében meghatározottak szerint az Alkotmánybíróságnak mindenekelőtt az alkotmányjogi panasz befogadhatóságáról szükséges döntenie, ezért az Alkotmánybíróság elsőként azt vizsgálta, hogy az Abtv. 26. § (1) bekezdése és 27. §-a alapján előterjesztett indítvány megfelel-e az alkotmányjogi panasz előterjesztésére vonatkozó, törvényben meghatározott követelményeknek. Az Abtv. 29. §-a a befogadhatóság feltételeként határozza meg, hogy az – egyéb törvényi feltételeknek megfelelő – alkotmányjogi panasz a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenességet tartalmazzon vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű

kérdést vessen fel. E két feltétel alternatív jellegű, így az egyik fennállása önmagában is megalapozza az Alkotmánybíróság érdemi eljárását.

- [8] 3.1. Az indítványozók jogi képviselője a Kúria támadott ítéletét – az indítványban nyilvánvalóan tévesen megjelölt időponttal szemben – 2016. július 2-án vette kézhez, az indítványt 2016. augusztus 27-én, az Abtv. 30. § (1) bekezdése szerinti 60 napos határidőn belül adta postára, így a panasz határidőben benyújtottnak tekintendő. Az indítványozók megjelölték az Alkotmánybíróság hatáskörére vonatkozó törvényi rendelkezéseket, a sérelmezett bírói döntést, az alaptörvény-ellenesnek vélt törvényi rendelkezéseket, az Alaptörvény megsértett rendelkezéseit, továbbá az indítvány tartalmazza az Alaptörvényben biztosított jogok sérelmének lényegét, valamint kifejezett kérelmet a sérelmezett, felülvizsgálati eljárásban hozott ítélet megsemmisítésére. Az indítványozók az alkotmányjogi panaszban támadott bírói döntés alapjául szolgáló eljárásban felperesek voltak, így érintettségük megállapítható, úgyszintén az is, hogy az indítványozók számára további jogorvoslati lehetőség nincs biztosítva.
- [9] 3.2. Az Alkotmánybíróság a befogadhatóság további feltételeinek vizsgálata során megállapította, hogy az indítvány a határozott kérelem Abtv. 52. § (1b) bekezdésén alapuló törvényi feltételeinek csak részben tesz eleget. Az indítványozók ugyanis az Alaptörvény M) cikkével, O) cikkével, R) cikkével, XII. cikkével, a XXIV. cikk (2) bekezdésével, XXX. cikkének (1) bekezdésével és a 28. cikkével összefüggésben önálló, alkotmányjogilag értékelhető indokolást nem terjesztettek elő. Az alkotmányjogi panasz ezért ebben a részében nem felel meg az Abtv. 52. § (1b) bekezdés e) pontjának. Az Alkotmánybíróság megállapítja továbbá, hogy az indítványozók által hivatkozott egyes alaptörvényi rendelkezések nem minősülnek Alaptörvényben biztosított jogoknak [Alaptörvény O) cikk, R) cikk, 28. cikk], ezért e cikkek vonatkozásában érdemi alkotmányossági vizsgálat lefolytatására alkotmányjogilag értékelhető indokolás előterjesztése esetén sincs lehetőség.
- [10] 3.3. Az indítványozók állították a támadott bírói döntés alaptörvény-ellenességét az Alaptörvény XIII. cikkének (1) bekezdésére hivatkozással is, mert egyrészt olyan időszakra is kellett saját vagyonuk terhére adót fizetni, amikor a tevékenységet a jogszabály tilalma következtében már nem végezheték, másrészt a pénznyerő automaták elvesztették értéküket. Az Alkotmánybíróság álláspontja szerint azonban az, hogy az indítványozók másképp értelmezték az Szjtv. egyes rendelkezéseit – mindenekelőtt a 33. § (5) bekezdés b) pontját –, önmagában nem veti fel az alaptörvény-ellenesség kételyét. Az Alkotmánybíróság következetes gyakorlata szerint ugyanis tartózkodik attól, hogy a bíróságok felülbírálati jogköréhez tartozó szakjogi, vagy kizárólag törvényértelmezési kérdésekben állást foglaljon, ahogyan tartózkodik attól is, hogy a bírósági szervezet feletti „szuperbíróság” szerepébe lépjen és hagyományos jogorvoslati fórumként járjon el {3063/2017. (III. 31.) AB határozat, Indokolás [44]}. Hangsúlyozandó továbbá az is, hogy jelen ügyben az indítványozók egy adó-visszatérítési igényüket kívánták közigazgatási hatósági eljárásban – majd annak felülvizsgálata során közigazgatási peres eljárásban – érvényesíteni, amely eljárásokban a hatóságok és a bíróságok kizárólag erről az igényről dönthettek, de semmiképpen sem az indítványozók tevékenységének korlátozásáról, így a pénznyerő automaták állított értékvesztése vonatkozásában az indítvány és a támadott bírói döntés között összefüggés nem áll fenn.
- [11] 3.4. Az alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés vizsgálata kapcsán az Alkotmánybíróság rámutat arra, hogy a jelen panasszal tartalmilag – és részben szó szerint – azonos, ugyanazon jogi képviselővel eljáró (más) indítványozók által előterjesztett alkotmányjogi panasz kapcsán az Alkotmánybíróság e kérdést a következőképpen fogalmazta meg: „[az] ügyben – figyelemmel az EUB hivatkozott döntésére és az Alkotmánybíróság 26/2013. (X. 4.) AB határozatában foglaltakra – az alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés: az indítványozó tulajdonhoz való jogának sérelmét jelentheti-e az, hogy a jogalkotó nem rendelkezett az Szjtv. rendelkezései között az általa befizetett játékadó – kártalanítást jelentő – időarányos visszatérítéséről” {3090/2017. (IV. 28.) AB végzés, Indokolás [35]}. Az Alkotmánybíróság a hivatkozott megállapítását jelen ügyben is fenntartja, ahogyan a végzésnek azt a megállapítását is, hogy az alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés érdemi vizsgálatát – mivel az a tulajdonhoz való joggal összefüggésben veti fel az Szjtv. alkotmányossági vizsgálatát – az Alkotmánybíróság az Alaptörvény 37. cikk (4) bekezdése értelmében nem végezheti el. Az Alaptörvény 37. cikkének (4) bekezdése az Alkotmánybíróság hatáskörével kapcsolatosan ugyanis a következők szerint rendelkezik: „[m]indaddig, amíg az államadósság a teljes hazai össztermék felét meghaladja, az Alkotmánybíróság a 24. cikk (2) bekezdés b)–e) pontjában foglalt hatáskörében a központi költségvetésről, a központi költségvetés végrehaj-

tásáról, a központi adónemekről, az illetékekről és járulékokról, a vámokról, valamint a helyi adók központi feltételeiről szóló törvények Alaptörvénnyel való összhangját kizárólag az élethez és az emberi méltósághoz való joggal, a személyes adatok védelméhez való joggal, a gondolat, a lelkiismeret és a vallás szabadságához való joggal vagy a magyar állampolgársághoz kapcsolódó jogokkal összefüggésben vizsgálhatja felül, és ezek sérelme miatt semmisítheti meg. Az Alkotmánybíróság az e tárgykörbe tartozó törvényeket is korlátozás nélkül jogosult megsemmisíteni, ha a törvény megalkotására és kihirdetésére vonatkozó, az Alaptörvényben foglalt eljárási követelmények nem teljesültek.”

- [12] 4. Az indítványozók panasz-kiegészítésükben az Abtv. 26. § (1) bekezdése szerint kérték az Szjtv. 26. § (3) bekezdése és az Szjtv. „40/A. §”-a alaptörvény-ellenességének vizsgálatát és annak alapján az ítéletek megsemmisítését. Az Alkotmánybíróság a fenti, 3.3. pontban (Indokolás [10]) már rámutatott arra, hogy a Kúria alkotmányjogi panasszal támadott ítélete – az indítványozók által sérelmezett közigazgatási eljárás felülvizsgálatához kötötte – nem a tevékenység korlátozásáról, hanem kizárólag az adó visszatérítés iránti igényről döntött. Az Szjtv. 26. §-ának (3) bekezdése és – bár az indítványozók a pontos törvényhelyet nem jelölték meg – az Szjtv. 40/A. §-ának (1) bekezdése szól a pénznyerő automaták játékkaszinón kívüli működtetésének tilalmáról, e törvényi rendelkezések azonban a közigazgatási perben vitatott adózási kérdésekről nem rendelkeztek, ezért az indítvány az Abtv. 26. § (1) bekezdése szerinti feltételeknek e vonatkozásban nem felel meg. Az indítványozók által felülvizsgálni kért törvényi rendelkezések közül az Szjtv. 40/A. §-ának (2) bekezdése állapítja meg a Módtv. hatálybalépése előtti időszakra vonatkozó adózási szabályokat, amelynek vizsgálatára azonban az Alaptörvény 37. cikkének (4) bekezdése értelmében jelen alkotmányjogi panasz kapcsán az Alkotmánybíróságnak hatásköre nincs.
- [13] 5. A fentiek alapján az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az alkotmányjogi panasz részben nem felel meg az Abtv. 52. § (1b) bekezdés e) pontjában és az Abtv. 26. § (1) bekezdésében foglalt követelményeknek, részben pedig az Abtv. 29. §-ában írt befogadási kritériumoknak. Az érdemi elbírálás akadálya továbbá az Alaptörvény 37. cikk (4) bekezdéséből fakadó hatásköri korlátozás. Erre tekintettel az indítványt az Ügyrend 30. § (2) bekezdés a), f) és h) pontja alapján visszautasította.

Budapest, 2017. július 4.

Dr. Juhász Imre s. k.,
tanácsvezető,
előadó alkotmánybíró

Dr. Balsai István s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Czine Ágnes s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Horváth Attila s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Sulyok Tamás s. k.,
alkotmánybíró

Alkotmánybírósági ügyszám: IV/1508/2016.

